

UĀĀ•M SE NA PEJSKOVOU

StĀ™eda, 25 bĀ™ezen 2015

Je to uĀ¼ hodnĀ› dlouho, co jsem za pochodu lapala všechna moudra a nĀvody, jak se sprĀvnĀ› maminkuje. PĀ™ipadĀ mi to jak z roku jedna; nebyl internet, nebyly mobily, takĀ¼e ani esemesky, ani e-maily. VeškerĀ informace se k Ā•lovĀ›ku dostĀvaly jen starĀm znĀmĀm zpĀ™sobem "per huba", pĀ™ipadnĀ› studiem znĀmĀ publikace "Naše dĀtĀ›".

VzpomĀnĀm, jak jsem se chlubila lvĀ› JanĀ¼urovĀ, Ā¼e jsem tĀ›hotnĀ, co a jak mi chutnĀ a nechutnĀ, a o co a Ā•eho všechno se dĀ›snĀ› bojĀm... Ona mne trumfla tĀm, Ā¼e uĀ¼ mĀ prostudovĀno nĀ›kolik publikacĀ o poruchĀch tĀ›hotens, o vadĀch, komplikacĀch a všech moĀ¼nĀch hrĀ›zĀch. No, medily jsme si. Ona uĀ¼ tehdy mĀ›la malou SĀbinku, kouzelnĀ miminko. Ale to jsem zabrousila nĀ›kam, kam jsem zrovna nechĀ›la, chci se totiĀ¼ svĀ›Ā™it se svĀm studiem na paniĀ•ku. Pokud neĀ•tu všechny moĀ¼nĀ poradny a dotazy a nĀvody a veterinĀ™skĀ doporuĀenĀ, Ā•tu e-maily od hodnĀch psĀch staromajitelĀ, kteĀ™Ā mi posĀlajĀ kvantum dobĀ™e mĀnĀnĀch rad. V meziĀ•ase se snaĀ¼Ām obdivovat. Se samotnou, pochopitelnĀ› (musĀm se pochvĀlit, kdyĀ¼ mne nikdo jinej nepochvĀlĀ), neboĀ¼ najednou dokĀĀ¼u vĀ›ci, o kterĀch jsem uĀ¼ nevĀ›Ā™ila, Ā¼e je ještĀ› budu nĀ›kdy dĀ›lat. NapĀ™Āklad vstĀvĀnĀ a rychlooblĀkĀnĀ. Najednou se chovĀm dobĀch svĀho prvĀnĀho zamĀ›stnĀnĀ, kdy v naprostĀm polospĀnku jsem se dovedla oblĀknout, obout, udĀ›lat louĀ¼iĀ•ku a vypadnout fofrem z barĀku. (Ano, jĀ uĀ¼ tomu taky Ā™ĀkĀm "dĀ›lat louĀ¼iĀ•ku". PaniĀ•ka totiĀ¼ trpĀ samomluvou. A taky se s Ā•ubĀka socializovat, aby tedy vĀ›dĀ›l, Ā¼e na to nenĀ sĀm, Ā¼e mĀm tytĀ¼ povinnosti.) TotĀ¼ zvlĀdĀm i tĀ›snĀ› pĀ™. V meziĀ•ase, tedy kolem obĀ›da a odpoledne, vychĀzĀm z domu rozhodnĀ› upravenĀ›jšĀ, na delšĀ dobu, a utuĀ¼uju znĀmosti s ostatnĀmi pejskaĀ™mi. Mj. uĀ¼ znĀm i jmĀnem snad deset rĀ›znĀch psĀ... ZatĀm jsem dospĀ›la tak da Ā¼e kdyĀ¼ se venku vlivem chladu proberu, snaĀ¼Ām se psa omezovat od pĀ™Āchylnosti ke všem starĀm i novĀ› odlo hovĀnkĀm, od nadšenĀho vĀtĀnĀ všech kolemjdoucĀch a pĀ™imĀ›t ho k urychlenĀmu exkrementovĀnĀ. StromeĀky k obĀ›Ā›rĀnĀ mĀ vybranĀ, a tohle zvlĀdne bĀ›hem prvĀnĀch minut. Ano, skoro všechno je uĀ¼ fajn, jen se stĀle neorientuju v Ā•asovĀm rozvrhu psĀho pitĀ, krmenĀ a: nĀslednĀho vytvoĀ™enĀ hromĀdky. DĀky tĀto mĀ nedokonalosti jsem uĀ¼ tĀ™ĀkrĀt! byla venku bez moĀ¼nosti se dostat zpĀ›t. TĀ™ĀkrĀt jsem si v nastĀlĀm fofru zapomnĀ›la vzĀt klĀ•e. A vzhledem k tomu, Ā¼e jsem neuvĀ›Ā™itelnĀ finanĀnĀ krkna, mĀm uĀ¼ odloĀ¼en rezervnĀ klĀ• od bytu na utajenĀm mĀstĀ›. F poslední akce mne nejen finanĀnĀ›, ale pĀ™edevšĀm psychicky totĀlnĀ› zruinovala. A taky uĀ¼ nechci - kdyĀ¼ z synovi - slyšet: "Tak jsi zase venku bez klĀ•Ā?" ChovĀm se tedy sama k sobĀ› jako k alzheimerovĀ babiĀ•ce. KlĀ• od bytu je nastĀlo zevnitĀ™m zastrĀ•en do zĀmku, je zamĀ•eno a tedy zajištĀ›no, Ā¼e bez toho, abych jej nejprve vzala do ruky a otoĀ›ila, se ven rozhodnĀ› nedostanu! Jak Ā™ĀkĀm - všechno zaĀ•alo dĀky mĀmu haprovĀnĀi ve vyuĀ•ovacĀm pĀ™edmĀ›tu "Funkce psĀho zaĀ¼ĀvacĀho a vymĀ›šovacího ŀstrojĀ", tĀmpĀdem sleduju, jak dlouho mu trvĀ od pitĀ a jĀd vytvoĀ™enĀ louĀ¼e a hromĀdky. A pracuju na co nejuĀ¼šĀm navĀzĀnĀm našĀ komunikace. Uplynuly uĀ¼ Ā mĀ›sice, co je na svĀ›tĀ›, a dva, co je Ā•lenem našĀ rodiny. MyslĀm, Ā¼e uĀ¼ jsme si na sebe dost zvykli.

Budu muset konĀ•it. Všimla jsem si, Ā¼e se odebĀrĀ ke dveĀ™Ām. Tak ještĀ› jdeme pĀ™ed spanĀm...
d@niela,studentka OU pejskologie